

សារិយ

កំណាំសំណកពិមុំ	5
កំណាំផ្ទៃបេត	7
លទ្ធផល 1 ភាគីអុត្តិការទីនៅក្នុងដំរើមខេត្ត	9
លទ្ធផល 2 រាយរបាយចំណេះដឹងអ្នកស្ថាប់	41
លទ្ធផល 3 ស្ថាប់ការតំបន់អតិថិជន	71
លទ្ធផល 4 ក្នុងប្រព័ន្ធអ្នកស្ថាប់	103
លទ្ធផល 5 និងវិធីប្រព័ន្ធអ្នកស្ថាប់	139
លទ្ធផល 6 គ្មានអារិន្តប្រព័ន្ធអ្នកស្ថាប់	175
លទ្ធផល 7 កំណែតិវិធី	207
លទ្ធផល 8 ប្រព័ន្ធការការណ៍	243
លទ្ធផល 9 ក្នុងប្រព័ន្ធអ្នកស្ថាប់	275

บทที่ 10	ໃຫວ່າສູານ	305
บทที่ 11	ຊຸດສຸ່ານ	339
บทที่ 12	ເຕັມື	365
บทที่ 13	ນີ້ເນາ	401
บทที่ 14	ເຫສຳຜີ	423
บทที่ 15	ຄວາມຝຶ່ນທີ່ໄຮ້ຍອດ	449
บทที่ 16	ນີ້ສີເສື່ອດ	477
บทที่ 17	ນີ້ພື່ງ	519
บทที่ 18	ກູມົປະເທສອັນຕຽາຍ	551
บทที่ 19	ຫຍໍາຄວ່າວິ້ງຍານ	583
บทที่ 20	ຫັ້ງໂກ້ງທີ່ເກົ່າ	605
บทເພີ່ມເຕີມ	ຫັ້ງໂກ້ງທີ່ເກົ່າ	627
	 ເກີ່ວກັບຜູ້ເຂີຍນ	648
	ເກີ່ວກັບຜູ້ແປລ	648

บทที่ 1

อาทิตยุกະที่ไม่ได้รับเชิญ

ณ หมู่บ้านร้างเชิงเขาฉิ่งເປີງເຫື່ອວ່າຕອນທີ່ຈາເທິງປິນຈະມາຄື່ງກົດຮ້າງອູ້ແລ້ວ ບ້ານເວືອນທຽດເຄີຍງໝອນຫຼອ ຂາຍຈກຮົງໃນຫຼຸດລາຍພຣາງ ກາລຸ່ມໜຶ່ງຢືນເຈິ່ງແດວອູ້ໜ້າບ່ອນໂປຣານ ດັນທີ່ຢືນສູບບຸ້ຫຼືອູ້ໜ້າສຸດທ່າທາງ ເໜື່ອນຫວ່ານໍາ ມີໝາຍແກ່ຄົນໜຶ່ງຢືນອ່າງນອບນ້ອມອູ້ຂ້າງໆ ເໜື່ອນກຳລັງ ຮອັບັກຄຳສັ່ງ

ຄົນຫວ່ານໍາພູດກັບຫາຍແກ່ຂ້າງຕົວວ່າ “ແນ່ຈຸນະວ່າພວກນັ້ນລັງໄປໜົດແລ້ວ”

ຫາຍແກ່ວິບຕອບທັນທີ່ “ຄວັບ ຄຸນໄມ້ອື້ນື້ກີ ອີ້ຈິກ ດູຈາກສັກພວກຄວາມ ເສີ່ຫາຍຂອງໜຸ່ມບ້ານ ດາວ່າພວກເຂາຄົງທໍາລາຍກລໃຫ້ປ່າຍແຮກແລ້ວ ຂອເພີ່ງພວກເຂາໄດ້ສິ່ງທີ່ຕ້ອງການ....”

“ຄຸນທີ່ເວົ້ອນນີ້ໄດ້ດີມາກ ພມຈະທຳຕາມສັນຍາທີ່ໄໝໄວ ຢ່າ ຢ່າ ພວກ ນາຍເຕີຍມຕ້ວහນ່ອຍ ເຕີຍມລົງປ່ອ!”

ອາຄັນຕູກທີ່ໄມ້ໄດ້ວັບເສີ່ງກລຸ່ມນີ້ມາຈາກໄໝນ ມາຄື່ງສັກທີ່ຮົກຮ້າງ ທ່າງໄກລນີ້ໄດ້ອ່າງໄວ ພວກເຂາຈະທຳອະໄວກັນແນ

คนกลุ่มนี้มีสิบเอกคน

คนหัวหน้าเป็นชายหน้าตาหล่อเหลา แต่แก้มขาวมีรอยแผลเป็น ยาวซัดเจน น่าจะเกิดจากดาบ เมื่อครู่ขณะที่เข้าหัวเราะอย่างบ้าคลั่ง รอยแผลเป็นดูแดงเรื่องน่ากลัว ในมือมีของสิ่งหนึ่งดูเหมือนไม้พลอง ถูกหุ้มด้วยผ้าดำมัดแน่น ไม่มีใครเคยเห็นโฉมน้ำที่เท็จจริงของสิ่งนี้

มีหญิงสาวสองคนยืนอยู่ข้างหลังหัวหน้าทั้งคู่หน้าตามีกัน รากับแกะ น่าจะเป็นพี่น้องฝาแฝด ใบหน้าดงงามแต่เย็นชาจนทำให้ คนไม่กล้าเข้าใกล้ ทั้งคู่ถือดาบชามุไร ผ้าด้าบนหนึ่งแดงหนึ่งดำ

ริมขอบบ่อเป็นชายอกราชว่างกายสูงใหญ่เจิดจน ถือปืนกลເລີມຝີ 5 ผลิตในเยอรมนี จนถึงบัดนี้คืนกลุ่มนี้ยังไม่เอ่ยปากพูดเลย ดูท่าทางคง พึงคำสั่งของหัวหน้าเท่านั้น

ส่วนชายแก่สวมเสื้อผ้าพื้นๆ ร่างผอมบาง แต่ดวงตากลับเปล่ง ประกาย

หลังจากพักครู่หนึ่ง หัวหน้าชี้ไปที่ชายอกราชคนหนึ่ง “แกลงไป สำรวจก่อน”

พอได้รับคำสั่งชายคนนั้นก็ยินห่วงปืนขาดล้องเขากับเชือก ได้เขางบนปากบ่อ สองเท้ายันผนังบ่อ แล้วลิ่นไถลลงไปอย่างจับไว หัวหน้า เพียงจุดบุหรี่ในมือ สูบเพียงไม่กี่ที ก็มีเสียงดัง “เพี้ยว” มีพลุสัญญาณพุ่ง ออกมากจากบ่อ แล้วระเบิดสูงจากพื้นดินไม่ถึงสิบเมตร ทุกคนตกใจรีบ เอามือกุมศีรษะ

หลังจากกลุ่มคัวนจางหายไป หัวหน้าลีมตามาขึ้นแล้วสอบถามว่า “เกือบ ระเบิดพอกเดียวกันแล้ว! พ ragazzi เตรียมกันยังไง!”

หญิงสาวด้านหลังพูดว่า “นายท่าน จะโทษพวกนั้นทั้งหมดไม่ได้ ค่ะ ที่นี่เปลกมาก ของที่เราเตรียมไว้ล้วนໄร์ประสิทธิภาพ พ ragazzi ไม่มี วิธีอื่นจึงต้องใช้วิธีพื้นๆ แบบนี้ค่ะ”

หัวหน้าพูดด้วยความไม่พอใจ “ชิโย ชิยูกิ พ ragazzi ขอสองพี่น้องถูก

ส่งมาใช้ชีวิตในประเทศไทยตั้งแต่เล็ก ที่เราทำเช่นนั้นเพื่ออะไร พากເຮົອເຂົ້າໃຈໄໝ່

ພວສອງສາວໄດ້ຍືນເຫັນນີ້ກີບເຂົ້າລົງທັນທີ ແລ້ວກຳນົວກຳຮັບໂທຊະໜັກ
ທັນນີ້ສະບັບຊາຍແນນເສື້ອພລາງວ້ອງ “ນີ້” ແລ້ວພຸດວ່າ “ເຂົ້າໃຈກີດ
ແລ້ວ! ເພື່ອຂອງສິ່ງນີ້ ຕະກູລມີໂທີ່ສະຫຼຸງສາມານັບພັນປີແລ້ວ ບັດນີ້ໃນທີ່ສຸດ
ກົມື່ເບາະແສ ຝາກກິຈທີ່ຕະກູລມອບໝາຍ ໃນທີ່ສຸດຈະບວຮຸດໝ້ວຍນຳມື່ເຮົາ
ຂອເພີຍໄດ້ ‘ມັນ’ ມາ ພາກເຈົ້າກີຈະເປັນວິວຽບຮຸຂອງໜາຕີ ເພວະອະນັ້ນງານນີ້
ຕ້ອງສໍາເຮົາເທົ່ານັ້ນ ຈະລັ້ມເໝວໄມ້ໄດ້ເດືດຂາດ!”

“ຫຼືຍ ເຂົ້າໃຈຄະ!”

“ຫຼືຢູ່ກີ ເຂົ້າໃຈຄະ!” ສອງພື້ນ້ອງຕອບພວ້ອມກັນ

“ເຂົ້າໃຈກີດແລ້ວ” ທັນນີ້ເດືອນໄປຫາໜ້າຍ່າຍ່າຍ ພາຍມື່ອທຳທ່າເຫຼືອເຫັນ
ຍື້ນແລ້ວບອກວ່າ “ຄຸນຈົ່ວ ເຫຼຸ້ມຄຸນລົງໄປກອນ”

ໝາຍແກ່ມີສີ່ຫຼັກສຳລັບກາງໃຈ ພຸດອຶກອັກ “ນີ້...”

ໂມຫຼືຢູ່ກີ ອີຈິກສີ່ຫຼັກເຄີຍດທັນທີ ຮອຍແພລເປັນກາລາຍເປັນສີແດງ
ທັນທີ ເຂົ້າພຸດດ້ວຍນຳເສີ່ງໄມ່ພອໃຈ “ຄຸນຈົ່ວໄມ່ເຫຼືອໃຈຜມຫວີ້ອ” ເຂົ້າເພີ່ງ
ພຸດຈະສອງສາວຂ້າງໜັກລຸກພວດນີ້ນ ແຕ່ໂມຫຼືຢູ່ກີ ອີຈິກກາງສອງແນນອອກ
ເປັນກາປ່າມ ໂມຫຼືຢູ່ກີ ອີຈິກພາຍມື່ອເປັນກາເຫຼືອເຫຼຸ້ມອຶກຮັງ “ທ່ານຜູ້ແຜ່
ເຫຼຸ້ມ!”

ໝາຍໝາມອອງດຸກນີ້ທີ່ທ່າທາງໂທດເຫັນມາກຸ່ມື່ນີ້ ຈຳຕ້ອງທຳຕາມ ຊາຍ
ឧກຣົຈ໌ສອງສາມຄນກຽ້າມາ ໄມ່ພຸດພໍາມົກສົມທ່ວງປິນເຫັນໃຫ້ໝາຍແກ່
ຄາດສປອຕໄລຕົວເຂົ້າກັບສີ່ຮະະ ແລ້ວດີງຕົວໄປທີ່ວິນບອ

ໂມຫຼືຢູ່ກີ ອີຈິກເຝັ້ມອອງໝາຍແກ່ຕົວສັ່ນຈັນກ ດ້ວຍໆ ເລື່ອນຕາມເຫຼືອກ
ໄດ້ເຂົ້າລົງໄປໃນບ່ອ ແລ້ວຫວ່າເຮັດວຽກຄວາມພອໃຈ ຮອຈັນຄນກລຸ່ມນີ້ລົງໄປໃນ
ບ່ອໂບຮານໝາດ ມູນບ້ານຈຶ່ງຄືນສູ່ຄວາມເງິນສັດອຶກຮັງ

ໝາຍໝາມຜົ່ນໜ້າໃໝ່ໄຄຮື່ນ ເຂົ້າຄືອຈົ່ວວິກິ່ບິດາຂອງຈົ່ວສູງ!

ເຮື່ອງຮາວເຮີມຕົ້ນເມື່ອຢືນສົບກວ່າປຶກອນ

ปันนั้นเมียและลูกสาวของจ้าวอวีกุย้ายตัวไป จ้าวอวีกุยเสียใจ หมวดอาลัยในชีวิต แต่อย่างไรก็ต้องมีชีวิตต่อไป เข้าหาบของป้าและสมุนไพรไปขายที่ตำบลจือผิงพู่เป็นประจำ เข้าค้าขายเก่งจึงมักมีนักท่องเที่ยวซื้อสินค้าเข้าเสมอ

วันหนึ่งเขามาที่ตัวตำบลเช่นเคย บังเอิญพบนักท่องเที่ยวหลายคนกำลังสอบถามคนที่นั่นถึงภูเขาใหญ่ลูกหนึ่ง บอกว่าเข้าลูกนั้นถูกเมฆหมอกปกคลุมทั้งปี

จ้าวอวีกุยได้ยินก็แปลกใจมาก เดิมเขารักษาศรีษะที่เริงเข้าลูกนั้น เพราะอยู่ห่างไกลมาก มีน้อยคนที่รู้จัก ทำไม่ขณะนี้จึงมีคนมาสอบถามถึงภูเขานี้ ลูกนี้

นักท่องเที่ยวกลุ่มนั้นมีสีคน หัวหน้าเป็นชายแก่ อีกสามคนเป็นคนหนุ่ม เขาเนี่ยในใจว่าคงมาเที่ยวแล้วบังเอิญได้ยินเรื่องของภูเขานี้ ทำไมไม่เล่าเรื่องที่ตัวเข้ารู้ เพื่อให้คนพวนนี้ซื้อของป้า ยังไงก็เป็นการขายของ จึงเดินเข้าไปพูดคุยกับด้วย

“ภูเขานี้พากคุณถามหาคือเขานี่เพิงใช่ไหม”

คนเหล่านั้นสีหน้าแปลกลิ้นเด็กน้อยเมื่อได้ฟังแต่กลับเป็นปกติอย่างรวดเร็ว ชายแก่ที่เป็นหัวหน้าพูดว่า “พี่ชาย หรือว่าคุณรู้จัก”

จ้าวอวีกุยพูดโม้่ว่า “ผมโตที่เริงเข้าลูกนั้น จะไม่รู้ได้อย่างไร”

พօคนกลุ่มนี้ได้ฟังก็มีสีหน้ายินดีทันที ชายแก่นหัวหน้าอ้างว่าตนศึกษาทางโบราณคดี ได้ยินว่าที่นั่นมีชาบโบราณจึงอยากไปดู ขอให้จ้าวอวีกุยช่วยนำทางไป หมู่บ้านที่จ้าวอวีกุยอาศัยเป็นหมู่บ้านเดียวที่เริงเข้า นับตั้งแต่ที่เข้าจำความได้ยังไม่เคยมีคนแปลกรหันไปที่นั่น เข้าจึงลำบากใจ แต่เมื่อนึกถึงคำสั่งบรรพชนที่ห้ามไม่ให้ขึ้นไปบนเขานี้เพิงไม่ได้ห้ามคนนอกเข้าหมู่บ้าน จึงเริ่มคิดแผนในใจ

จ้าวอวีกุยอ้างว่ายังขายของป้าไม่หมด ออกเดินทางไม่ได้ คนพวนนั้นกลับใจกว้าง ล้วงเงินออกมากปีกหนึ่งยื่นให้จ้าวอวีกุย ชายแก่

หัวหน้ายังบอกอีกว่าถ้าเข้าสามารถนำทางไปถึงเขาลูกนั้น ยังยินดีจะจ่ายเงินก้อนโตให้อีก พอจ้าวอี้กุยได้ยินก็เก็บแผงขายของนำคนเหล่านั้นไปปั่งหมู่บ้าน

ระหว่างทางชายแก่หัวหน้าค่อยสอบถามสภาพเขาอีกเพิ่มจากจ้าวอี้กุยตลอดเวลา ระหว่างทางจ้าวอี้กุยดีมีเหล้าไปไม่น้อย ทั้งยังค่อยคลำเงินเป็นปีกในกระเป๋าด้วยความดีใจจึงพูดมากเป็นพิเศษ เขาคุยไม่ถึงความเร้นลับของเข้าอีกเพิ่ง รวมทั้งเรื่องที่เมียกับลูกสาวหายสาบสูญไปในเข้าลูกนี้ เขายังเดือนให้คนเหล่านี้ดูอยู่ห่างๆ ดีกว่า อย่าขึ้นไปบนเขาเด็ดขาด บนเขามีภูผีปีศาจ ขึ้นไปไม่ได้ คนหัวหน้ายิ่มพร้อมกับรับปาก

เมื่อคนกลุ่มนี้มาถึงหมู่บ้านก็ค่าแล้ว ยังดีที่มีจ้าวอี้กุยนำทาง คนเหล่านี้จุดคบไฟคลำทางมาถึงหมู่บ้าน คืนนั้นจ้าวอี้กุยจัดให้พวกเขากับในบ้านตนเอง

เข้าวันรุ่งขึ้นพอจ้าวอี้กุยตื่นขึ้นก็พบว่าในหมู่บ้านมีเสียงอีกทีก เขาปรับสมานิสัยออกมากดู เห็นคนที่เข้าหากลับมาเมื่อคืนกำลังแจกถุงกรากาดอยู่ข้างบ่อน้ำ มีเด็กหลายคนห้อมล้อมอยู่ ชาวบ้านบนเขาเป็นคนเชื้ออาพเห็นคนแบกลหน้าก็พากันมาดู คนทั้งหมู่บ้านมากันครบอย่างรวดเร็ว

ผู้ใหญ่บ้านก็มา พอสอบถามจนรู้ว่าจ้าวอี้กุยเป็นคนพามา ก็ตึงตัวเขามาข้างๆ แล้วกันด่าพักใหญ่ ตำหนิเขาว่าไม่ควรพาคนแบกลหน้าเข้ามา จ้าวอี้กุยรู้ดีว่าตนเองเป็นฝ่ายผิด จึงกูเรื่องขึ้น บอกว่าพวกเขามาบุกเบิกการท่องเที่ยวให้หมู่บ้าน แต่ผู้ใหญ่บ้านคิดว่า แม่ที่นี่จะยกจนถึงขั้นที่ผัวเมียต้องผลัดกันนุ่งกางเกงตัวเดียว แต่บรรพชนได้เคยตั้งกฎไว้ไม่ให้คนที่นี่ไปมาหาสู่กับคนข้างนอก จึงสั่งให้จ้าวอี้กุยพาคนกลุ่มนี้ออกไปจากหมู่บ้านในวันพรุ่งนี้

จะอย่างไรคนบนเขาก็ต้อนรับแรก ค่าวันนั้นผู้ใหญ่บ้านทั้งเชื้อดีกและเชื้อแพะ ระดมสิงของจากทุกบ้าน จัดเต็มใหญ่โต ร่วมกับคนแก่ผู้อาวุโสของหมู่บ้านเลี้ยงต้อนรับแรกจากแดนมีกุล

ผู้ใหญ่บ้านยังระบุให้จัวอวี้กุ้ยมาร่วมโต๊ะกับแขก ทำให้เข้ารู้สึกได้หน้าเป็นอย่างมาก จึงตื่นเหล้าไปหลาຍจอก แต่เข้าสู้ฤทธิ์เหล้าไม่ไหว เพียงไม่นานก็มาไม่ได้สติ เด็กหนุ่มหลาຍคนจึงช่วยหามเขากลับบ้าน พอกันขึ้นในเช้าวันต่อมา ดวงอาทิตย์ลอดอยู่ในต่างแล้ว จัวอวี้กุ้ยรู้สึกปวดศีรษะอย่างแรง จึงไปที่บ่อโบราณเพื่อตักน้ำดื่ม คิดไม่ถึงว่าพ่ออกร้านนอกบ้านถึงกับตะลึงงัน เขานั่งรอยเลือดปืนใหญ่ข้างบ่อหน้า จนปากบ่อแดงฉาน เขาระโgn เรียกชื่อคุณในหมู่บ้าน แต่ไม่มีเสียงตอบแม้แต่คนเดียว เขารู้สึกหงุดหงิดตามบ้านที่ลับหลัง ได้ยินเพียงเสียงทารกร้องให้ในห้องใต้ดินบ้านผู้ใหญ่บ้าน พอกลับเข้าไปดูจึงพบลูกชายผู้ใหญ่บ้านร้องไห้อยู่ในห้องผ้าอ้อม เขายืนคุ้มเด็กอกร้าน แล้ววิ่งออกไปจากหมู่บ้านอย่างคลั่มคลั่ง

หลาຍวันต่อมาเมื่อจัวอวี้กุ้ยกำลังซื้อนมผงที่ร้านขายของในจังหวัดเชียงใหม่ กลับมา กับพ่อกับชายแก่หัวหน้าคนนั้น เพียงแต่ขณะนี้ใบหน้าเข้าข้าวซีดมาก และมีขาเพียงคนเดียว

ทั้งสองพบกันอีกครั้ง จัวอวี้กุ้ยจึงอยากรถามเขาให้กระจ่าง ทั้งคู่ไปที่เชิงเขาไม่ไกลออกไป ขณะที่จัวอวี้กุ้ยจะเล่นงานชายแก่ เขาก็หักมีดออกมาชี้จัวอวี้กุ้ย พุดเสียงกร้าวว่า “อย่าลืมสิ แกเป็นคนพากเราเข้าไป นับจากนี้ไป ห้ามเอ่ยถึงเรื่องนี้ให้ครรุ ไม่งั้นแกต้องตาย!”

ชายแก่หัวหน้าพุดจบก็ล้วงเงินก้อนใหญ่และจี้หยกรูปมังกรอกราม วางตรงหน้าจัวอวี้กุ้ย แล้วส่งให้เข้าไปอคัยที่เชิงเขาลูกนั้น บอกว่า อีกหลายปีจะมีคนเอาจี้หยกอย่างเดียวกันมาหาเข้า ถ้าหากเขามีรักษาสัญญา ก็ต้องตาย พุดจบชายแก่ก็คำหน้าอกแล้วจากไปอย่างรวดเร็ว

ภายนหลังจัวอวี้กุ้ยจึงพาเด็กที่เก็บจากห้องใต้ดินบ้านผู้ใหญ่บ้านมาใช้ชีวิตร่วมกัน ตั้งชื่อเขาว่าจัวสุน แล้วนำเงินที่ชายแก่ให้มารสร้างโรงเตี๊ยม ชานบ้านที่เชิงเขา พ่อลูกคุณนี้อาศัยอยู่ด้วยกันอย่างสงบสุข จัวอวี้กุ้ยไม่เคยเอ่ยถึงเหตุการณ์ครั้งนั้นอีก

ชั่วพริบตา ก่อผ่านไปปี่สิบกว่าปี จั่งสูงเติบใหญ่ขึ้นและยังเป็นทหาร ขณะที่จั่วอวี้กุย็กแก่ตัวลง เดิมที่เข้าคิดว่าชายแก่หัวหน้านั้นพูดชู้ให้กลัว จึงค่อยๆ ลีมเรื่องราวที่เกิดขึ้น กระหั่งจี้หยก Ruth ปังกร อีกอันประภูมิขึ้น

วันนั้นจั่วอวี้กุย์ยังคงไปที่ตัวตำบลเพื่อหาลูกค้าнакท่องเที่ยวตาม ปกติ แต่จนเที่ยงก็ยังไม่มีแขกสักคน จึงกลับบ้านไปกินมื้อเที่ยงด้วย ความหดหู่ คิดไม่ถึงว่าจะพบหญิงสาวแปลงหน้าสองคนที่หน้าประดู่ บ้าน จั่วอวี้กุย์เห็นว่ามีแขกมาพักจริงรีบตรงเข้ามาหา “คุณสองคนมาหา ที่พักใช่ไหม โรงเตี๊ยมเราสะอาดอ่อนน้อม สภาพแวดล้อมดี จะเข้ามาดู ก่อนไหม”

สองสาวพยักหน้าพร้อมกับยิ้ม จั่วอวี้กุย์จึงมีโอกาสสังเกตดูอย่าง ละเอียด พบร่างกายทั้งสองหน้าตาสวยงาม ทั้งยังเหมือนกันราวกับพิมพ์ เดียวกัน น่าจะเป็นพี่น้องฝาแฝด

หลังจากจั่วอวี้กุย์จัดห้องให้สองสาวเข้าพักเสร็จแล้ว หนึ่งในสอง สาวล้างธนบัตรปัสสาวะไว้ ทั้งสองคนโถะ ดูแล้วน่าจะไม่น้อยกว่าพันหยวน นี่ทำให้จั่วอวี้กุย์ดีใจแบบแยก เรียบกุลิกๆ การทำอาหาร แต่สองสาวบอกว่าขอ เพียงข้าวต้มจีด้า ก็พอ และยังกำชับเป็นพิเศษว่าให้ส่งไปที่ห้องพัก

ตลอดทั้งบ่ายสองสาวไม่ได้ออกจากห้องพักเลย ติดขัดที่พวงเข็ม เป็นหญิงสาว จั่วอวี้กุย์จึงไม่สะดวกที่จะไปรบกวน เมื่อถึงเวลา มื้อเย็น จั่วอวี้กุย์ไปเคาะประตูเรียกให้กินข้าว เคาะอยู่นาน ก็ไม่มีเสียงตอบ ขณะ ที่เข้าจะผละไป ประตูก็เปิดออก

จั่วอวี้กุย์มอง着 เห็นสีหน้าหญิงสาวเย็นชามาก จึงพูดอย่างตะขิด ตะขวางใจว่า “ผู้มาเรียกให้พวงคุณกินมื้อเย็น ไม่ทราบว่าพักผ่อนพอก หรือยัง”

“ถ้าแก่เกรงใจกินไปแล้ว เชิญเข้ามานั่งช้างในก่อน” เสียงผู้ชาย ดังมาจากในห้อง

จั่วอวี้กุย์ตกใจ คนที่เข้าพักเป็นหญิงสาวสองคน ทำไมจึงมีเสียง

ผู้ชาย แต่จ้าววีกุยเป็นคนกลัวเรื่องเดือดร้อน จึงเตรียมหันหลังกลับไป
จ้าววีกุยยังไม่ทันย่างเท้าออกไปแม้แต่ก้าวเดียว ก็รู้สึกเย็นวาบ
ที่ต้นคอ พอก้มมองก็เห็นดาบยาวงออยู่บนคอตอนของ ทำให้ตกใจจน
แข็งขาอ่อน

จ้าววีกุยค่อยๆ หันไปมอง พบร้าดาบอยู่ในมือของหนิงสาวคน
ที่เพิ่งเปิดประตู ถึงตอนนี้เขาก็จึงสีหน้าตื่นกลัว

เลียผู้ชายในห้องดังขึ้นอีกครั้ง “ชิโย เก็บดาบจุสุมา รุสีเนจิ อย่า
เสียมาหากบคุณจ้าว เชิญเข้าเข้ามาเถอะ”

เมื่อหนิงสาวที่ซื่อชิโยได้ฟังคำสั่งก็ลดดาบลงทันที และล้วสดดื่น
ผ้าดาบสีแดงดึงฉีก จ้าววีกุยเออบชำเลืองมอง ดาบเล่มนั้นดูคล้ายดาบ
ชามูโรที่เคยเห็นในโทรทัศน์ ด้ามดาบยังพันด้วยสายประคำ ชิโยพยายามมือ[†]
เชือเชิญ จ้าววีกุยจึงค่อยๆ ผลักประตูที่แข็งอยู่ครึ่งบานออก แล้วเดิน
เข้าไปในห้อง

ขณะนี้มีชายวัยกลางคนผู้หนึ่งกำลังนั่งหลับตาอยู่บนเก้าอี้หงาย
ในห้อง สาวฝาแฝดอีกคนยืนอยู่ด้านหลัง มีดาบยาวผ้าสีดำเล่มหนึ่ง
วางพิงที่มุกกำแพงไม่ห่างจากตัวนาง

หลังจากจ้าววีกุยเข้าไปแล้ว ชายผู้นั้นไม่พูดอะไรและไม่ลืมตา[†]
ขึ้น พอด้วยวีกุยเงยหน้ามองก็ตกใจแทบตาย เพราะบนใบหน้าชายผู้นี้
มีรอยแพลง桑ยานหนึ่ง เป็นรอยแพลงที่เกิดจากดาบ!

ผ่านไปครู่หนึ่งชายคนนั้นจึงเอ่ยขึ้น “ฝีมือดาบของชิยูกิรุหันน้ำขึ้น
อีก ถึงขั้นที่ไม่ด้อยไปกว่าพี่สาวแล้ว เวลาใดคุ้ควรกับดาบโอนิมาru คุณสีนะ
แล้ว”

หนิงสาวข้างหลังได้ยินคำชมก็ไม่แสดงอาการดีใจ สีหน้ายังคง
เย็นชาเช่นเดิม ชายคนนั้นโบกมือเบาๆ ชิโยกับชิยูกิมายืนคู่กันทันที
ค้อมควรจะชายผู้นั้นแล้วเดินออกไปจากห้อง บัดนี้ในห้องจึงเหลือเพียง
จ้าววีกุยกับชายผู้นั้น

เมื่อชายผู้นั้นไม่เอ่ยปากพูด จ้าวอวีกุย กไม่กล้าพูด คนพากนี้ๆๆ ก็หักดาบออกมานะ เขาจึงหวังเพียงว่าให้พากเขารีบไปจากโรงเตี๊ยมเร็ว หน่อย ทั้งสองอยู่ในสภาพนิ่งเงียบเช่นนี้

ผ่านไปครู่ใหญ่ในที่สุดชายผู้นั้นก็ลืมตา แล้วเพ่งมองจ้าวอวีกุยอย่าง ละเอียด จากนั้นจึงพูดว่า “คุณจ้าว หลายสิบปีผ่านไป 似บายดีหรือ”

จ้าวอวีกุยแปลกใจ หลายสิบปีหรือ เข้ามาอย่างลังเล “แยกท่านนี้ ขอตามหน่อย รู้จักผมหรือครับ”

ชายคนนั้นหัวเราะร่า เกาะเก้าอี้ลูกขี้นึ่นยืน เดินมาตรงหน้าจ้าวอวีกุย แล้วล้วงของลิงหนึ่งออกจากอกเสื้อ เดือดออกด้วยมือที่สันระริก ในนั้นมีจี้หยกอันหนึ่งซึ่ง เมื่อนักน้อย่างไม่ผิดเพี้ยน เวลาผ่านไปหลายสิบปี คำพูดของชายแก่ หัวหน้าในครั้งนั้นได้รับการพิสูจน์แล้ว ในที่สุดจี้หยกอีกอันก็ปรากฏขึ้น เข้ารู้แก่ใจดี ชายตรงหน้าก็คือคนที่ชายแก่ผู้นั้นสั่งให้เขารอนั่นเอง

ชายคนนั้นหยอดจี้หยกในมือจ้าวอวีกุย ลูบคลำเบาๆ แล้วเก็บใส่ อกเสื้อพร้อมกับจี้หยกอีกอัน จากนั้นจึงบอกว่า “คุณเก็บรักษาจี้หยก อันนี้ได้ดีเยี่ยม คุณจ้าว คุณรักษาสัญญาดีมาก ผมคิดว่าการร่วมมือกัน ครั้งนี้ของเราน่าจะสนุกกว่าครั้งก่อนที่คุณร่วมมือกับบุญผู้!”

“ปู่คุณหรือ” จ้าวอวีกุยถาม

ชายคนนั้นหันหลังแล้วพูดว่า “ครั้งนั้นบุญผู้เป็นคนมอบจี้หยก ให้คุณ ท่านคือโมซิชูกิ ยาเนเกะประมุขตระกูลโมซิชูกิแห่งญี่ปุ่น สมัยที่ คุณบุญยังหนูนุ่งได้ติดตามกองทัพมายังประเทศจีน ใช้เวลาชั่วชีวิตตามหา ของลิงหนึ่ง กระทั้งท่านได้พบคุณจึงมีเบาะแสบ้าง คิดไม่ถึงว่าต่อมา ท่านได้รับบาดเจ็บหนัก พอกลับถึงประเทศไม่นานก็จากโลกไป งานที่ ท่านทำไม่เสร็จครั้งนั้น ผมต้องมาทำให้เสร็จ”

เข้าจริงๆ ในเมื่อต้องมาในที่สุดก็มาจนได้ จึงอวีกวุฒิถามว่า “ถ้าจันน์คุณต้องการให้ผมทำอะไร จะให้ผมนำทางไปที่หมู่บ้านใช่ไหม หมู่บ้านนั้นไม่มีคนอาศัยแล้ว ชาวบ้านทั้งหมดถูกปูดคุณ...”

“คุณจัว!” ชายคนนั้นพูดแทรกขึ้น “เรื่องครั้งนั้น คุณเออกมีส่วนรับผิดชอบจริงไหม ถ้าไม่ใช่ เพราะคุณปูดหมู่บ้านนั้นเจอหรือ”
จัวอวีกวุฒิสักพัดในใจ ได้แต่ก้มหนานิ่งไม่พูดอะไรอีก

ชายคนนั้นพูดต่อ “คุณช่วยผมหาคนที่เชี่ยวชาญวิชาเตาของจีน หาเจอมีไหร่ก็ให้แจ้งผม ผมพากที่โรงแรบทุกวันจะด้านล่างของเขางดังเดิม”

ชายคนนั้นพูดจบก็หันหลังเดินจากไป ทิ้งเงินไว้ปีกหนึ่ง ก่อนไปเข้าบอกว่า “ผมซื้อโมซิซูกิ อิซิกิ”

จัวอวีกวุฒิปัดเหงื่อบนหน้าผาก แล้วมองดูรอยสีแดงเป็นสายที่สำคัญติดตามลงในกระจาก เข้าตัดสินใจอย่างเฉียบขาด เก็บเงินปีกใหญ่แล้วเดินออกจากห้อง

เนื่องจากที่นี่เป็นเชิงเขาชิงເງິນ มีผู้คนมากมายมากราบไหว้ขอาราม เต่า จะหนันພរទສកສອງสามคนจึงเป็นเรื่องที่ง่ายดาย แค่กู้เรื่องและใช้เงินบ้าง ค่าน้ำจัวอวีกวุฒิพานักพรตหลายรูปมาที่บ้าน แล้วรีปีต์โรงแรบทุกวันจะ เชิญโมซิซูกิ อิซิกิมาดู คิดไม่ถึงว่าจะถูกเข้าทำหนโนย่างรุนแรง บอกว่านักพรตพากนี้ใช่ไม่ได้

วันต่อมาจัวอวีกวุฒิหนานักพรตมาอีกหน้ายรูป กู้โมซิซูกิ อิซิกิ ปฏิเสธอีก หลายวันต่อเนื่องกันจัวอวีกวุฒิเที่ยวกันหนานักพรตในແບນนั้น จนหมด แต่ไม่มีนักพรตรูปใดที่ทำให้โมซิซูกิ อิซิกิพอใจได้เลย ต่อมามोซิซูกิ อิซิกิจึงตัดสินใจสร้างเรือนหลังหนึ่งในบริเวณบ้านจัวอวีกวุฒิ แต่มักขังตัวเองอยู่ในบ้านไม่ออกไปไหน

เวลาผ่านไปสามปีอย่างจับไว จัวสูงปลดประจำการจากทหารกลับมาบ้าน ระหว่างนั้นจัวอวีกวุฒิลองบพานักพรตไม่น้อยมาให้โมซิซูกิ อิซิกิ

ดูตัว แต่ถูกปฏิเสธหมด ถูกท้าiyเขานมดความอดทนที่จะตามหาแล้ว แต่ไม่มีชีวิต อิชิกิกลับมีคำสั่งตาย ให้ตามหาต่อไปจนกว่าเข้าจะพอใจ กระทั้งคนละของชาเหวินปินมาพักที่โรงเรม เรื่องนี้จึงยุติลง

จ้าววีกุยติดต่อสัมพันธ์กับนักพรตมหาลัยปี เนินการแต่งกายของชาเหวินปินก็แนวใจว่าเข้าต้องเป็นนักพรตแน่นอน เขาน่วยโอกาสตอนไปซื้อเหลาตั้งใจจะไปรายงานให้โมชิซูกิ อิชิกิรู้ คิดไม่ถึงว่าโมชิซูกิอิชิกิมารอเข้าที่หน้าประตูแล้ว

โมชิซูกิ อิชิกิพูดเพียงสามพยางค์ “คนนี้แหละ!” แล้วรีบกลับไปยังห้องพักของตนเอง

ระหว่างมือค่าจ้าววีกุยอาศัยฤทธิ์เหล้า ใจเอยถึงเข้าฉีฟิง พูดให้ดูประหลาดนำ้อศจรรย์ ปรากฏว่าชาเหวินปินกับพวงเกิดสนิใจ เมื่อจ้าววีกุยเห็นว่าหน้าที่ของตนใกล้จะสำเร็จจึงดีใจมาก แต่บังเอิญถึงตอนนี้จ้าวสุงก์พุดแทรกขึ้น บอกว่าต้องการขึ้นเขาไปกับชาเหวินปิน แม้จ้าวสุจะไม่ใช่ลูกในสี่ของตน แต่พ่อลูกคุณนี้ใช้วิชิตร่วมกันมหาลัยปี จึงเป็นเหมือนลูกชายแท้ๆ จ้าววีกุยจึงไม่อยากให้เข้าไปเสี่ยง แต่โมชิซูกิอิชิกิรู้ว่าถ้างานนี้ล้มเหลว พวงเข้าพ่อลูกต้องโดนฝ่าปิดปาก แต่ถ้าทำสำเร็จไม่เพียงแต่หมัดเรื่องหมวดราوا ยังจะให้เงินก้อนโตแก่จ้าววีกุย เดิมทีจ้าววีกุยก็เป็นคนตាช้าเห็นแก่เงิน เมื่อเจอหั้งไม้ม่อ่อนและไม้มังเข่นนี้เข้าจึงตอบตกลง

เรื่องราวในภายหลังนั้นชาเหวินปินนำคนละมุงหน้าไปยังเข้าฉีฟิงอย่างເอกเกริก ขณะที่จ้าววีกุยนำคนละของโมชิซูกิตามหลังไป รักษาระยะห่างไว้ห้าลี้ตลอดเวลา

วันที่สองชาเหวินปินกับพวงลงจากเข้า โมชิซูกิ อิชิกิล้วนว่าตอนน่องจะเผยแพร่ จึงให้โมโนอิ ชิโยชิੰกิคือหนูนิสตาที่ใช้ดาบจูสุมารุ สีเนวิสีแดงตามพวงเขลงเข้า สองคนละเข้าไปในหมู่บ้านก่อนและหลังกันเพียงครึ่งชั่วโมง

เมื่อพากเข้าพบเห็นว่องรอยของชาเหวินปินกับพาก ก็เหลือเพียง
สามคน ไม่เห็นตาแก่ อ้วนกับหญิงสาวแล้ว

ชิโยกลัวว่าสถานการณ์อาจพลิกผันจึงส่งบัน泥อยู่ คอยฝ่าสังเกต
ความเคลื่อนไหวของทั้งสามห่างๆ จนกระทั่งตกลาภดีน ก็เห็นเช่าจื่อ
ลงไปในบ่อ จากนั้นฟันก์ตกหนัก มีน้ำพุ่งออกมายากบ่อโบราณ

ชิโยหาดหวั่นต่อปรากฏการณ์ประหลาดที่เกิดขึ้น ไม่กล้าบุก
โจรตือย่างบุ่มป่าม จึงตามฟ่อ เม่า จั่วมาหลบซ่อนในบ้านร้างหลังหนึ่ง
ในหมู่บ้าน จนกระทั่งเข้าครู่วันรุ่งขึ้นจึงพบว่าชาเหวินปินลงไปในบ่อน้ำ
จากนั้นก็เกิดมังกรเยี้ยวออกจาบบ่อน้ำ จั่ววิ่งตกลาภดีนปัสสาวะ
ราด พรำพูดแต่่ว่าบรรพชนแสดงอิทธิฤทธิ์ ถ้าไม่ใช่พระภูษาดับจุสมารு
สีเนจิจ่อกอ คงเฝ่นหนีจากหมู่บ้านไปแล้ว เมื่อจั่ววิ่งตกลาภดีนว่าไม่มีทาง
หนีได้ จึงคุกเข่าลงกับพื้นอ้อมวนบรรพชนให้ยกโทษ โนโมอิ ชิโยไม่ใส่ใจ
คอยฝ่าดูความเคลื่อนไหวที่ปากบ่อ กระแทกเช่าจื่อและจั่วสูงลงไปใน
บ่อโบราณจึงวิงไปที่นั่น

ที่ปากบ่อเหลือเพียงเชือกใต้ขา บ่อโบราณลึกจนมองไม่เห็นกัน
บ่อ มองอะไรไม่เห็น ชิโยควัดที่สื่อสารกับมนิชิฐกิ อิชิกิ แล้ว
พบว่าคลื่นวิทยุสื่อสารกับตนโดยสิ้นเชิง เมื่อตนใจจึงทำได้เพียงดึงเชือกใต้ขา
ขึ้นมา แล้วกลับไปรายงานโนมิชิฐกิ อิชิกิ จึงเสียเวลาไปหลายชั่วโมง เมื่อ
โนมิชิฐกิ อิชิกินำคนมาถึง หมู่บ้านอยู่ในสภาพพังทลาย เวลาเจ้าเหวินปิน
มาถึงทางแยกของแม่น้ำได้ดินแล้ว

ชิโยรายงานสภาพการณ์ที่เธอพบเห็นอย่างละเอียด โนมิชิฐกิ อิชิกิ
แปลกใจมากว่าตาแก่ อ้วนกับหญิงสาวหายไปไหน เขากิดเดือดว่าชาเหวินปิน
อาจทิ้งสัญญาณลับไว้ในบริเวณใกล้เดียง จึงส่งให้คนรือคันทัวหมู่บ้าน
ยกเว้นศาลาบรรพชนสี่แห่งนั้น

บุุษของเข้าได้กำชับไว้ว่ามีเรือนสี่หลังในหมู่บ้านเป็นที่ที่คนไม่ควร
อย่างรายเข้าไป เข้าไปไม่ได้เด็ดขาด แต่โนมิชิฐกิ อิชิกิกลับไม่เชื่อเรื่อง

ผีสาง อาศัยที่ตนมีดาบที่มีชื่อเสียงสองเล่ม คือดาบจูสุมาру สีเนจิ และดาบโอนิมาru คุนิสึนะ จึงพากันเปิดประตูให้กับหัวหน้าของศาลบรรพชน

ไม่ไมโอะ ซิโຍถือดาบจูสุมาру สีเนจิอยู่ในมือ ดาบเล่มนี้เดิมเป็นดาบในครอบครองของพระนิริเวงพระสงฆ์ที่ยังให้ปูของญี่ปุ่นซึ่งเว้นกาหยบนภูเขามิโนบุ ฝักดาบเป็นสีแดง ตัวดาบพันด้ายลูกปะระคำ เนื่องจากเป็นดาบคู่กับของผู้มีบุญหลายท่าน จึงดุดันพลังลึกลับไว้มากมาย นานเข้า จึงสามารถทำลายความชั่วร้ายพิทักษ์ความดีงาม ถือเป็นหนึ่งใน ‘ห้าสุดยอดดาบ’ ของญี่ปุ่น

ส่วนในมือของไมโอะ ซิญกิเป็นดาบโอนิมาru คุนิสึนะที่มีชื่อเสียง เป็นยอดดาบที่คุนิสึนะซ่างตีดาบที่ศึกกินเจใช้เวลาสร้างถึงสามปี ตามตำนานเชื่อว่าในสมัยที่ไฮโซ โทคิมายะโซกุนคนแรกของรัฐบาลทหาร คามาคุระครองข่าน้ำ แม่ทัพคนหนึ่งได้ใช้ดาบเล่มนี้บันศีรษะผีในความผัน จึงตั้งชื่อดาบว่าโอนิมาru (หัวผี) ต่อมาตระกูลไฮโซจึงล้มสลาย ดาบนี้จึงตกมาอยู่ในหมู่ชาวบ้าน ฝักดาบสีดำลับ รูปร่างหรูหราดามัณฑ์ แต่เป็นดาบวิเศษชั้นเลิศ และถูกจัดเป็นหนึ่งใน ‘ห้าสุดยอดดาบ’ ของญี่ปุ่น เช่นเดียวกัน

เกี่ยวกับตระกูลโมซิซูกินั้นกล่าวได้ว่าเป็นตระกูลชามูไร์ตระกูลหนึ่ง ยิงกวางนั้นยังเป็นกองทหารลับขนาดเล็กที่เคยเสาะหาสิ่งมีค่าที่หายากให้แก่ราชสำนักญี่ปุ่น ตั้งแต่เมื่อพันปีก่อนก็มีตำนานรำลีอ้วว่ามีของลึกลับอยู่ในประเทศจีน มีความสำคัญต่อการดำรงอยู่หรือล้มสลายของญี่ปุ่น ตำนานเล่าว่าเมื่อพันปีก่อนชาวนะเริน*ได้พบของลึกลับที่ช้ายหาด จึงนำกลับไปที่ญี่ปุ่นถวายให้แก่ราชสำนัก คนทั้งหลายไม่รู้ความเป็นมาของของลึกลับนี้ จึงเรียกให้ราชการของราชสำนักมา พอให้ราชการเห็นของลึกลับนั้นก็ก้มลงกราบอย่างพินอคพิเทา เขาทูลต่อพระจักรพรรดิว่า

* ชื่อที่ชาวจีนสมัยโบราณเรียกคนญี่ปุ่น

ของสิ่งนี้เกี่ยวพันกับความอยู่รอดหรือล้มถลายของญี่ปุ่น แต่นี่เป็นเพียงส่วนหนึ่งของเดิม โดยที่ของเดิมนั้นยังอยู่ในจีน หากสามารถค้นหาของเดิมได้ เอาของสองชิ้นนี้มารวมกัน จะตากธรรมของประเทศญี่ปุ่นก็จะอยู่ในมือของราชสำนัก

ไม่เพียงเท่านี้ประวัติศาสตร์และความเป็นมาในอดีตทั้งหมดของญี่ปุ่นเกี่ยวพันกับของสิ่งนี้อย่างแนบแน่น ยังมีอานุภาพถึงขั้นขึ้นฟ้ามุกดินได้ หลังจากนั้นราชสำนักจึงทำการคัดเลือกชามูไวระดับแนวหน้าเป็นการเฉพาะ ทำการฝึกฝนเพื่อไปตามหาของดังกล่าวที่ประเทศจีนแล้วนำกลับมา yay ญี่ปุ่น

บรรพบุรุษของตระกูลโมซิชูกิคือผู้ที่ถูกคัดเลือกให้รับหน้าที่นี้ในเวลาต้น

ครั้นนั้นโมซิชูกิ ยานะเกะหัวหน้าตระกูลโมซิชูกิซึ่งก็คือปู่ของโมซิชูกิ อิซิกิอยู่ในวันเดนปานาสูโดยตลอดเพื่อค้นหาสิ่งของในตำนานดังกล่าว หลังผ่านการตรวจไปมาหลายครั้ง ในที่สุดก็พุงเป้ามาที่เข้าฉีเพิง

โมซิชูกิ ยานะเกะสั่งให้ม่ำหมู่คุนหั้งหมู่บ้านเพื่อปิดปาก หลังจากนั้น ก็บุกเข้าไปในเข้าฉีเพิงตลอดคืน

แต่ไม่รู้ว่าพวกเขาราชินภัยกับอันตรายของไ robe บนเข้าฉีเพิง สุดท้าย มีเพียงโมซิชูกิ ยานะเกะที่กลับมาพร้อมกับบาดเจ็บสาหัส อาศัยแรงยืดเยื้อกลับท้ายตามหาจั่วอวี้กุยจันพบ และได้ตกลงกับเขาว่ารอค่อย

หลังจากกลับมาประเทศโมซิชูกิ ยานะเกะรู้ด้วยว่าตนเองมีเวลาอีกไม่นาน จึงสั่งเสียเรื่องนี้กับผู้สืบทอดของตระกูล นั้นคือบิดาของโมซิชูกิ อิซิกิ โมซิชูกิ ยานะเกะกล่าวว่าเข้าฉีเพิงได้รับการปกป้องด้วยค่ายกล โบราณขนาดใหญ่เป็นขั้นๆ ความลึกลำพิสดารไม่ใช่ชาวญี่ปุ่นอย่างพวกเขากำลังทำลายได้ ถ้าต้องการเข้าไปบนเข้าจำเป็นต้องหนักพรุที่เชี่ยวชาญห้ามตู้และปากว้า สั่งเสียจบก็สิ้นใจ

หลังจากนั้นบิดาของโมซิชูกิ อิซิกิ ก็มุ่งมั่นศึกษาวิชาเต้าของจีน

ด้วยตนเอง แต่ความลึกลับในนั้นไม่ใช่คนนอกอย่างเขาจะเข้าใจได่ง่ายๆ เขาจึงฝ่าความหวังนี้ไว้กับโมซิชูกิ อิซิกิที่ยังเยาววัย

โมซิชูกิ อิซิกิถูกส่งตัวไปป่วยพำเพาะให้เป็นชาวจีนธรรมชาติแต่เลือก เขาย้ายศรีษะไว้ในห้องเรียนรู้แก่นแท้ของวิชาเต่าจากที่นั่น แต่จนใจที่เจตนารมณ์ของเขามาไม่ถูกต้อง ยอมไม่อาจเข้าถึงลึกลับแห่งเต่าได้ จึงศึกษาได้เพียงผิวเผินแล้ว เดินทางกลับประเทศ

โมซิชูกิ อิซิกิมีนิสัยอวดดีถือตนเป็นใหญ่ หลังจากกลับไปญี่ปุ่น ไม่นานก็เกิดวิวาตกับผู้อื่น เขารับบทเจ็บในการดาวดatabแบบซามูไร จนใบหน้าเสียโฉม จากนั้นจึงเริ่มภายนอกทุ่มเทศึกษาวิชาเต่า แต่ เพราะพื้นฐานไม่แน่น จึงศึกษาได้เพียงผิวเผินเท่านั้น

แต่เขายังคงความจริงข้อนึง นั่นคือแม้ว่าลักษณะเต่าจะถือกำเนิด ในประเทศจีน แต่ผู้คนก็ไม่ได้เรียนรู้ในวัฒนธรรมเต่าอย่างลึกซึ้ง เนื่องจากมีหลายสิ่งหายสาบสูญไปตามกาลเวลา จมหายไปในสายธารแห่งประวัติศาสตร์อันยาวนานหรือถูกฝังกลบลึกลงไปในดิน โดยเฉพาะเมื่อทฤษฎีเต่าประสบภัยกับคากา มีของสิ่งหนึ่งที่สำคัญอย่างยิ่งยวด นั่นคือตราประทับใหญ่ หากไม่มีของชิ้นนี้ ต่อให้ขาดยันต์ สิ่งที่ว่าด้อมากก็ใช้ประโยชน์ไม่ได้ ของสิ่งนี้ก็คือสัญลักษณ์ที่บ่งบอกฐานะ

ภายหลังเขากลับมาประเทศจีนอีกครั้งเพื่อเสาะหาตราประทับ โบราณของเต่าที่แท้จริง แต่จนใจที่ไปเยือนสถานที่มากมายแต่ไม่ได้ผล จึงตัดสินใจตามหาคนพิธีที่เก่งจริง เพื่อให้ช่วยเบิกทางให้ตน ตามหาถึงสามปีก็ยังไม่พบ จนกระทั่งจากเหวินปินปราภูตัวเขี้ยน

ครั้งแรกที่เห็นจากเหวินปิน เขายังไม่ได้เป็นคนผู้นี้ บางทีอาจ เพราะโมซิชูกิ อิซิกิเคยศึกษาวิชาเต่า และจากเหวินปินมีกลิ่นอายแห่งความเป็นเต่าแผ่ซ่านออกมานำ ทำให้เขายอมรับทันที

ตราภูลโมโมอิเดิมที่ก็เป็นตราภูลลับที่รับใช้ราชสำนักญี่ปุ่น ที่

สำคัญทำหน้าที่รักษาความปลอดภัย แต่ต่อมาในช่วงสงครามโลกครั้งที่สองตระกูลโมซิชูกิได้เดินเข้าสู่ดินแดนจีนอย่างควบคุมของกำลังกลุ่มนี้จากนั้นตระกูลโมซิชูกิขึ้นต่อตระกูลโมซิชูกิ

ต่อเรื่องตระกูลโมซิชูกิเรื่องที่สุดในประวัติศาสตร์เคยมียอดนักดาบชั้นสุดยอดหลายคน เนื่องจากสองสาวพี่น้องฝ่าแฝดชีวิตรและชีวิกิมพื้นฐานดีเยี่ยม จึงถูกตระกูลโมซิชูกิพามาประทศเจ็บตั้งแต่เล็ก ได้รับการสอนจากอาจารย์ดาบชั้นสุดยอดของราชสำนัก ทั้งยังได้รับดาบสำคัญสองเล่มของชาติคือดาบจูสมaru สีเนเงิและดาบโอนิมารุ คุนิสึโนะเพื่อประโยชน์ในการค้นหาของชินนันในอนาคต

ในที่สุดเมื่อเจ้าเหวินปินปราภูตัวขึ้น โมซิชูกิ อิชิกิไม่อาจรับความตื่นเต้นดีใจไว้ได้ ตามหามาหลายปีดีดัก ในที่สุดก็พบกับภูตที่จะไขข้อจำกัดได้ ขอเพียงตามหลังพากเข้าไป ปล่อยให้เจ้าเหวินปินขัดอุปสรรคที่กีดขวางอยู่ ตัวเขาก็สามารถได้สิ่งของในตำนานได้

ขณะที่โมซิชูกิ อิชิกิลงมาถึงกันบ่อ ก็ประหาดใจกับซากริบราณที่ถูกชุดขึ้นนี้ พ่อแม่เจ้าจิยิ่งคาดไม่ถึงว่าด้านล่างของบ่อน้ำที่ตนเองใช้ดีมกินมาหลายปีนี้จะมีสภาพเช่นนี้ หลังจากที่พอกเขาร่วมพลกันแล้วก็มุ่งหน้าต่อไปในเส้นทางที่เจ้าเหวินปินกับพวงผ่านไป

โมซิชูกิ อิชิกิได้ใจนแทนคลัง เขายกคิดว่าตนเองได้เดินบนเส้นทางที่ต่างไปจากบรรพบุรุษ ทั้งยังปลาบปลื้มกับการตัดสินใจของตนเอง เขาใบกลมือให้สัญญาณ ทั้งคณะจึงออกเดินทางไปข้างหน้า โดยหารู้ไม่ว่าสิ่งที่รอพากเข้าอยู่คือหนอนใหม่กินคนบอบหมื่นตัวซึ่งสูญเสียผู้นำไปและกำลังรอการแก้แค้น...

เจ้าเหวินปินยอมไม่รู้ว่าตนเองกล้ายเป็นกองหน้าเปิดทางให้ผู้อื่นแฟ้มีบรรพบุรุษห้าชีวิตแล่นทวนขึ้นตามสายน้ำที่เหลืออยู่ พื้นที่ว่างในถ้ำของแควสาขาไม่ได้เลือกไปกว่าแม่น้ำสายหลักข้างนอก

ตลอดทางจากเหวินปินไม่กล้าผ่อนความระมัดระวังลงแม้แต่น้อย ถ้าได้ดินที่ดูสบเบียงแห่งนี้รากับเต็มไปด้วยอันตรายที่ไม่รู้ติดเวลา เขากุมกระปีเจ็ดดาวไว้ในเมืองนั่น ขณะที่เขาจือกับจั๊วสูงถือไฟไม่ไปก็เพ่งมองผิวน้ำไม่เวงตา สรวรค์เท่านั้นที่รู้ว่าที่นี่จะมีหนอนยักษ์หรือคางคกตัวมหึมาโผล่ออกมากหรือไม่

ถึงตอนนี้พวกเข้าสู่แควาขากทางซ้ายครึ่งชั่วโมงแล้ว คิดตามความเร็วที่เคลื่อนไปข้างหน้าขณะนี้ ก็คงเดินทางมาได้เพียงห้าลี้ เมื่อมองไปเห็นแต่ความมืดอย่างไม่มีที่สิ้นสุดก็ทำให้หมดเรี่ยวแรงที่จะจ้าพาย ต่อไป จู่ๆ แสงสปอร์ตไลต์ที่ฉายนำทางไปกจำก่ายออก เปื้องหน้ากว้างขั้นทันที

จาเหวินปินรีบตะโกนบอก “ระวัง! ข้างหน้ามีสิงผิดปกติ!”

เข้าจือกับจั๊วสูงรีบใช้มีพายยันไฟไว้ไม่ให้เคลื่อนไปตามกระแสน้ำ จาเหวินปินยืนอยู่ด้านหน้าของไฟ ใช้สปอร์ตไลต์สองดูสภาพเบื้องหน้า นี่เป็นคุ้งน้ำที่กว้างมาก กระแสน้ำต้อนบนไหลซัดมาถึงที่นี่กลายเป็นแอ่งน้ำวน ขอเพียงข้ามปากถ้าที่นี่ไปพวกเขาก็จะเข้าสู่ฝืนน้ำนี้

ที่ใจกลางน้ำวนมีอะไรบางอย่างดึงดูดสายตาจากเหวินปิน ของลักษณะสี่เหลี่ยมมนุนไปตามกระแสน้ำไม่หยุด ยังดีที่ความเร็วไม่มากนัก พอกจาเหวินปินเพ่งมองคาดไม่ถึงว่าจะเป็นโลงศพใบหนึ่ง!

ทำไมที่นี่จึงมีโลงศพ และยังเป็นโลงที่ทำจากไม้ เนื่องจากที่นี่ไม่มีผู้คนอาศัยนานแล้ว โดยทั่วไปถ้าโลงไม่นี้ให้มาจากหนีอน้ำ ก็น่าจะผุสลายไปแล้ว ยกเว้นไม่หนานมูสีท้องที่ล้ำค่าไม่มีชนิดอื่นที่สามารถแซะอยู่ในน้ำได้หลายพันปีอีกแล้ว

จาเหวินปินดึงไม้หวัดระดับน้ำออกมากจากอกเสื้อ ปกติเข้าใช้ของสิ่งนี้เพื่อการดูดซึ่งจุํย สามารถใช้วัดความลาดชัน

จาเหวินปินวางไม้หวัดระดับน้ำบนไฟไม่ ตรวจทางของที่วัดระดับน้ำมีฟองอากาศอยู่อันหนึ่ง ขยับเล็กน้อยก็เลื่อนลงไปข้างล่าง นี่แสดงว่า

พวกรเข้าเดินทางย้อนขึ้นไปข้างบนตลอดเวลา ทั้งความลาดชันก็ไม่น้อย จาเหวินปินประเมินว่าระยะห่างจากก้นปล่องของขณะนี้ เมื่อพิจารณาตามความชันนี้ ตำแหน่งที่พวกรเข้าอยู่เวลานี้เป็นไปได้มากกว่าสูงกว่าระดับหมูบ้านมาก

เชาจือใช้มีพายยันแพไม่ไว้พลาถามว่า “พีเหวินปิน พบօະໄຣ໌ນ”

จาเหวินปินมองดูลงศพที่หมุนคว้างอยู่ คิดว่าหากจะผ่านไป ดูเหมือนต้องแล่นอ้อมข้างลงศพไป ไม่มีทางอื่น จึงบอกว่า “ไม่มีอะไร ก็แค่ลงศพใบหนึ่ง เดี่ยวพายไป พวกรเอาอยู่ห่างมันหน่อยก็แล้วกัน”

บึงน้ำเป็นรูปวงกลม เนื่องจากผนังศิลาทั้งสี่ด้านอยู่ใกล้กัน จึงมองเห็นไม่ชัด แต่ทั้งสามหนุ่มมีความหัวหาญผิดมนุษย์ ทั้งยังผ่านการทดสอบที่เสียงเป็นเสียงด้วยมาแล้ว เพียงแต่เห็นจาเหวินปินยกมือทำสัญญาณให้ไปข้างหน้า เชาจือและจัวสูงก็ใช้มีพายยันผนังหิน ทำให้แพไม่แล่นเข้าสูบึงน้ำอย่างช้าๆ

ระหว่างทางจาเหวินปินมองสำรวจบึงน้ำอย่างละเอียด มีเนื้อที่เท่ากับสนามฟุตบอล รูปร่างกลมอย่างเป็นระเบียบ มองไม่ออกว่ามีอะไรแฝงประหลาด

จนมาถึงครึ่งทางจัวสูงจึงร้องบอก “ดูสิ ด้านนั้นยังมีลงศพอีกใบหนึ่ง!”

เมื่อมองไปตามทิศทางที่จัวสูงชี้ก็เห็นมีลงศพอีกใบหมุนคว้างอยู่กับที่ จาเหวินปินประหลาดใจมาก ทำไมก่อนหน้านี้จึงมองไม่เห็นลงใบนี้

จาเหวินปินบอกให้ช่วยลอดแพอยู่กับที่ เขายืนบนแพพิจารณาลงศพ ทั้งสองใบอย่างละเอียด ครู่หนึ่งจึงพบว่าลงศพทั้งสองใบแบบจะเหมือนกันทั้งรูปลักษณะ ขนาดและวัสดุ อิกทั้งลงใบหนึ่งหันหน้าเข้าหาปากถ้ำ ส่วนลงอีกใบอยู่ในแนวเดียวกัน ดังนั้นมีเชุมของจากปากถ้ำ ลงใบหลัง จึงถูกลงใบหน้าบังมิด บางกับแสงสว่างที่ไม่เพียงพอ เชาจือมองไม่เห็น

ลงใบหลัง

มองดูจากระยะห่างเท่านี้ จุดที่ตั้งของลงศพสองใบนี้อยู่ห่างจากปากถ้ำสองด้านไม่ไกล ถ้าว่าดเส้นจากจุดศูนย์กลางของบึงน้ำนี้ตั้งจากกับเส้นที่ลากเชื่อมระหว่างสองจุดนั้น จะแบ่งบึงน้ำออกเป็นครึ่งวงกลมสองอัน ตำแหน่งของลงทั้งสองใบจะอยู่ที่ตรงกลางของทั้งสองครึ่งวงกลมพอดี

ขณะนั้นเองก็มีทางสังหารณ์ในทางร้ายผุดขึ้นในสมองของชาเหวนปินเข้าจึงเร่งให้เชาจือรีบพายแพไม่ออกริ่วจากฝืนน้ำแห่งนี้

จู่ๆ ลงศพสองใบก็ปรากฏขึ้นในสถานที่น่ากลัวแห่งนี้ เปลี่ยนเป็นคนอื่นก็ต้องขวัญผวา ยังดีที่ช่วงนี้พวกรเข้าเห็นลงศพมาไม่น้อย จึงไม่ตอกใจกลัวจนแข็งขาอ่อน เชาจือกับจั้วสุนจั่วพายในเมืองแพไม่แล่นไปที่ปากทางออกด้านตรงข้ามอย่างเร็วที่สุด

เมื่อเห็นปากทางออกอยู่ห่างไม่ถึงหนึ่งเมตรแล้ว จนทั้งลงสองใบนั้นໄกว่เบื้องหลัง หัวใจชาเหวนปินซึ่งรู้สึกเกร็งเต็มที่จึงผ่อนคลายลงกว่าครึ่งเพียงแค่ไปข้างหน้าอีก้าวเดียว อีก้าวเดียวเท่านั้น ก็จะไปพ้นจากที่นี่

หลายครั้งหลายคราวก็มักเป็นเช่นนี้ ขณะที่คุณคิดว่ากำลังจะบรรลุเป้าหมาย ผลปรากฏว่ามักเกิดการพลิกกลับ 180 องศา และการพลิกกลับนี้ เพียงพอที่จะทำให้หังสามจุดจำไปชั่วชีวิต

เวลาอีกไม่แล่นกวาน้ำขึ้นไป แต่แล้วเมื่อชาเหวนปินพบว่าขณะที่เชาจือกับจั้วสุนออกแรงพาย แพไม่ไม่ได้เคลื่อนไปข้างหน้า ตรงกันข้ามกลับโดยกลับไปข้างหลัง สีหน้าเขามีร่องรอยเด็กน้อย ที่หางจากพวกรเข้าไปด้านหลังเพียง 20 เมตรคือลงศพใบนั้น!

เชาจือมองรู้สึกว่าแพห่างจากปากทางออกไกลขึ้นทุกที เขายกแรงสุดกำลัง พยายอย่างไม่คิดชีวิต แต่ยังคงไม่ได้ผล เขานึกว่อนใจ ตะโกนขึ้นว่า “เชียจือ ออกแรงหน่อยได้ไหม”

เวลาอีกน้ำขึ้น ภัยมรณะเข้ามาด้วย

ไม่ขึ้นแล้ว แต่แพก็ยังคงถอยกลับไป เขาจำพายในเมือง พลางบอกว่า “ฉันพายสุดชีวิตแล้ว แต่ก็ยังไม่ได้ผล พี่เหวินปิน พี่ว่าเกิดอะไรขึ้น”

จาเหวินปินเองก็ไม่ได้อยู่เฉย เขายังไม่ท่อนหนึ่งช่วยพาย เมื่อเห็นว่าแพแล่นออกไป远了 ได้กิจกรรมเช่นกัน เขาย้ายใจหอบผลงานบอกว่า “สภาพของน้ำที่นี่ชัดขึ้อนกว่าที่เราคาด ออกแรงอีกหน่อย ขอเพียงออกจากปากถ้ำได้ก็พอ” พุดจบก็ออกแรงพายต่อ

ผ่านไปอีกราครวจช่วงข่ายน้ำ ทั้งสามต่างเหนื่อยล้าจนหมดแรงนอนแฝงอยู่บนแพ หายใจหอบ แต่ไม่เพียงแพจะไม่เคลื่อนไปข้างหน้า ตรงกันข้ามยังถอยไปอีกถึงสิบเมตร ไม่ใช่เพราะพากเขายอมแพ แต่ขณะนี้ไร้เรียวแรงแล้ว

จาเหวินปินพุดทั้งที่หายใจหอบ “พักเหนื่อยก่อน พายจนตายก็ยังวนอยู่ตรงนี้ รอให้แรงฟื้นก่อน”

แพลอยไปตามกระแสน้ำตรงไปยังโลงศพ แต่จนแล้วจนรอด ก็รักษาภาระห่างจากมัน แม้จาเหวินปินจะหมดแรงแล้ว แต่สายตายังดีเขาก oy เผาสังเกตทิศทางการเคลื่อนที่ของแพ

เขายับว่าเมื่อแพเข้าใกล้โลงศพ กลับตีโลงออกไปด้านนอกอย่างคาดไม่ถึง จนอ้อมโลงใบ้นั้นไป แล้วเคลื่อนต่อไปตามกระแสน้ำ จนเมื่อเข้ามาใกล้โลงศพไปที่เห็นครั้งแรก ก็ตีโลงเข้าด้านใน อ้อมโลงศพใบนั้นไป ย้อนกลับมาจุดเดิม

เขาจึงอกับจ้าวสูงก์สังเกตเห็นปรากฏการณ์ประหลาดนี้ ต่างตะเกียกตะกายลุกนั่ง นึกสงสัยว่าทำไงจึงกลับมาอีก

ที่ทำให้จาเหวินปินตื่นตระหนกอย่างแท้จริงนั้นไม่ใช่การย้อนกลับมาที่จุดเดิม แต่เป็นการที่แพเคลื่อนไปตามแกนของเส้นที่ลากเชื่อมโลงศพสองใบนั้น เป็นรูปตัว ‘S’ อ้อมผ่านโลงศพทั้งสองใบย้อนกลับมาที่จุดเดิมอย่างนำประหลาด ต้องรู้ว่าในสภาพที่ไม่มีลมและปัจจัยอื่นควบคุณ ไม่ท่อนหนึ่งไม่ร่าจะอย่างไรก็ไม่สามารถเคลื่อนที่เป็นรูปตัว ‘S’ ได้

นี่เป็นเรื่องที่เหนือกว่าเกณฑ์ทั่วไป!

ชาเหวินปินตราชูสภาน้อยอย่างละเอียด แต่ไม่พบอะไรผิดปกติ ใช้สปอร์ตไลต์สองก้มมองไม่เห็นกันบึง มีเพียงแสงสองใบนั้นที่หมุนไม่หยุด ยังทำให้รู้สึกหงุดหงิดขึ้น ชาเหวินปินว่า “เราสองดูกันอีกครั้ง ควรจะไปทางซ้าย ถ้ายังออกໄປไม่ได้ค่อยคิดหาวิธีอื่น”

แพเคลื่อนไปข้างหน้าอย่างสะดวกเลียบผนังศิลาด้านซ้าย เมื่อเข้าใกล้จุดที่พายต่อไปไม่ได้มีครู่ หลังจากทั้งสามพากลีกน้อยก็ได้ยินเสียงชาเหวินปินร้องสั่ง “บุก!” จากนั้นพายทั้งสามอันก็จ้วงน้ำจันน้ำแทกระร้าย อีกไม่ถึงหนึ่งเมตรแล้ว! พวกราพายต่อไปข้างหน้าโดยไม่หยุด ยังเร็วขึ้นด้วย

แต่ความจริงมักจะทำให้จนปัญญา แพไม่เขยับขาเมื่อตอนอีกแล้ว! ไม่ว่าทั้งสามจะออกแรงแค่ไหนก็เคลื่อนไปข้างหน้าไม่ได้แม้แต่น้อย แพค่อยๆ ถอยกลับไปอีก แบบจะไปตามเส้นทางเดิม อ้อมลองศพสองใบนั้น แล้วกลับมาที่จุดเดิมอีกครั้ง

ชาเหวินปินนิ่งทบทวนแนวการเคลื่อนที่ของแพทั้งสองครั้ง แล้วพูดว่า “ฉีเหมินตุนเจี่ย”*

“ฉีเหมินตุนเจี่ย!” เขายื่อกับจั่วสูงพูดขึ้นมาพร้อมกัน

ชาเหวินปินพยักหน้า “น่าจะใช้ฉีเหมินตุนเจี่ยแล้วละ ไม่ต้องโทษว่า เราแรงไม่พอหรอก ถ้าหาเส้นทางที่ถูกต้องไม่ได้ เอาแต่พายสะบะสะบะอยู่ในบึงน้ำนี้ พายจนเหนื่อยตายก็ออกໄປไม่ได้”

“นั่นจะทำยังไง” เขายื่อถามด้วยความร้อนใจ

ชาเหวินปินมองดูพื้นน้ำเบื้องหน้าคลื่นไม่แรง เขายิ่งลัวเข็มทิศ ออกมาก ขณะนี้เข้มขึ้นไปที่ปากทางผ่านตรงข้าม

เขาเก็บเข็มทิศแล้วว่า “ไม่ต้องกลัว แค่ค่ายกลฉีเหมินตุนเจี่ยรัง

* ค่ายกลประดุจพิสดาร

เราไม่ได้รอ ก็เดียวไปตามเส้นทางที่ผ่านมา ผ่านมาให้หยุดก็หยุด
ปากทางที่ผ่านมาเป็นทิศใต้ เวลาที่เราอยู่เป็นทิศเหนือ จำได้
แล้วใช่ไหม”

“จำได้แล้วครับ”

“พวคุณตั้งใจฟัง ที่เรียกว่าค่ายกลชีเหมินตุนเจี้ยมีทั้งหมดแปด
ประตู คือประตูพัก ประตูเป็น ประตูบาดเจ็บ ประตูปิดกัน ประตูภาพ
ประตูตาย ประตูตอกใจ และประตูเปิด จากตำแหน่งที่อยู่ตอนนี้ จะยังไง
ก็ออกไปไม่ได้ มีแต่ต้องอ้อมไปที่ ‘ประตูเป็น’ ทางทิศตะวันออก แล้ว
พยายามไปตรงกลาง ไปถึงตำแหน่งตรงกลางระหว่างโรงสองใบหน้า และบุก
ออกไปทาง ‘ประตูพัก’ ด้านทิศตะวันตกเฉียงใต้ จากนั้นย้อนกลับมาที่
ทิศเหนือที่เราอยู่ตอนนี้ เข้าไปจาก ‘ประตูเปิด’ แล้วเคลื่อนตัวไปข้าง
หน้า ย้อมจะออกไปได้ แต่ถ้าเดินผิดแม้แต่ตำแหน่งใดตำแหน่งหนึ่ง ต้อง
เริ่มต้นใหม่! ผลของการวนเวียนไปมา ก็จะทำให้เราสูญสิ้นทั้งพลังกำลัง
และความมุ่งมั่น สุดท้ายก็ถูกซ้ายตายทั้งเป็นอยู่ในนี้!”

จั่วสูงหัวเราะเย่ๆ “เดินพลาดก็เริ่มต้นใหม่อีกครั้ง ยังไงก็เดินพลาด
มาสองครั้งแล้ว!”

佳海在屏東的道場裡說：「我記得當初我們在這裡訓練的時候，
常常遇到一個問題就是：『為什麼要走這條路？』
因為這條路會經過一個叫做『死門』的地方，如果走錯了，
就必須再走回來，這樣會浪費很多時間。」

“ความลึกซึ้งของค่ายกลชีเหมินตุนเจี้ยมีอยู่ที่คุณจะต้องไม่ออกกว่าครั้ง
ต่อไปประตูเปิดออกที่ไหน ประตูตายเปิดที่ใด คนที่จะทำลายค่ายกล
จะมีโอกาสเพียงครั้งเดียว หากพลาดไป จะต้องรอการเปลี่ยนแปลงทั้ง
สิบหากแบบครบหมด จนจัดเรียงกันใหม่แล้วค่อยเริ่มต้นใหม่”

“ถ้าบังเอญเราเข้าไปในประตูด้วย นั่นย่อมเป็นทางตายเท่านั้น สองครั้งก่อนเราเพียงไปตามรอบนอก จึงไม่มีอันตรายอะไร ขอเพียงที่นี่ไม่เคยมีใครผ่านมาก่อน ถ้าทำตามที่ผมกำหนดเมื่อครู่ ต้องออกໄປได้แน่ ไม่นักคงต้องรอให้ประตูเป็นปีดออกครั้งต่อไป”

แน่นอนว่าเชาจื่อ กับจัวสุงเข้าใจที่เจหิวนปินอธิบายมาอย่าง คึริงฯ กลางๆ แต่ทั้งคู่ทำตามคำพูดของเขาร้อยไม่มีข้อแม้ และไม่กล้า สงสัยแม้แต่น้อย

“จากปากถ้าด้านตรงข้ามที่มองเห็นมาถึงตำแหน่งแพเป็นเส้นตรง จากเหนือไปใต้ เลียบผนังถ้าด้านซ้ายตรงไป ไม่ต้องเรวนัก!” เจหิวนปิน ออกคำสั่ง แพเคลื่อนออกไปอีกครั้ง เจหิวนปินค่อยเฝ้าสังเกตการเปลี่ยน แปลงของตำแหน่งแพ ไม่อาจประมาณแม้แต่น้อย

“หยุด!” พายหั้งสองด้ามยันผนังถ้าพร้อมกัน แพจอดนิ่งแล้ว

“ปรับแนวแพ ตรงไปที่ใจกลาง!” แพหันหัว ฟุ่งตรงไปที่ตำแหน่ง ระหว่างโลงศพสองใบนั้น เนื่องจากมีผลกระแทบทองกระสน้ำ ทำให้ เชาจื่อและจัวสุงต้องออกแรงปรับทิศทางเพื่อรักษาแนวเส้นตรงไว้ ในที่สุดเมื่อมาถึงตำแหน่งที่คาดการณ์ไว้ เจหิวนปินจึงร้องบอกอีกครั้ง “มุ่งตรงไปทางทิศตะวันตกเฉียงใต้ อย่าเบนออก!” แพแล่นไปถึงจุดที่ กำหนดอย่างรวดเร็ว ระหว่างทางไม่เกิดความผิดพลาดใดๆ เจหิวนปิน ยิ้มในใจ “เวลานี้ขอเพียงย้อนกลับไปที่ตำแหน่งเดิม ก็จะแก้ได้”

“เลียบไปตามผนังถ้า กลับไปที่จุดเริ่มต้น”

แพแล่นไปถึงเครื่องวงกลม และย้อนกลับมาที่ตำแหน่งปากทางเข้า

แม้เชาจื่อและจัวสุงจะไม่เข้าใจว่าทำไก่การอ้อมหนีรอบจะทำ ให้ออกไปได้ แต่ก็เชื่อมั่นในคำพูดเจหิวนปินอย่างเต็มเปี่ยม พอนี้กว่า กำลังจะออกໄປได้ทั้งคู่จึงรีบสิกตื้นเดิน

เชาจื่อถูมือไปมาแล้วว่า “พี่หิวนปิน จันเรยังจะรออะไรอีก บุก ตรงออกໄປเลย!”